

V. 46 Král zapomíná na svůj nízký původ, ale je odhalen a obětuje sebe ohni.

VASIŠTHA pokračoval: Král Gavala, jemuž oddaně sloužili ministři i ženy v paláci, dočista zapomněl na svůj nízký původ. Uplynulo osm let a on vládl moudře, pln soucitu a čistoty.

Jednoho dne se vydal mimo palác bez královských šatů a klenotů. Lidé, kteří jsou si vědomi své vlastní hodnoty, nekladou důraz na vnější ozdoby. Po chvíli zahlédl skupinu divochů, kteří zpívali písně, jež mu byly dobře známy. Přidal se k jejich zpěvu nejprve potichu, ale nakonec zpíval nahlas s nimi.

Jeden stařec z divokého kmene ho poznal, vystoupil z davu a oslovil ho: „Ó Katáňdžo, zdalipak Tě král této země podaruje a odmění za tvůj hudební výkon? Ach, jak rád tě vidím! Kdo by nebyl potěšen, když potká starého přítele?“ Gavala to přešel bez povšimnutí, ale dvorní dámy i dvořané stojící opodál byli otřeseni.

Král se urychleně vrátil do paláce, ale služebnictvo a dvořané se nemohli vzpamatovat z poznání, že jejich král je nízkého původu. Kdyby to byli tušili dříve, nikdy by se ho ani nedotkli. Od té doby se mu začali vyhýbat a jednali s ním, jako by byl páchnoucí mrtvola.

Odmítnut ministry, dvorními dámami i služebnictvem a přehlížen všemi, kteří ho dříve uctívali, začal se Gavala projevovat ve své skutečné podobě, jako odpudivý černý divoch.

I obyvatelé města uhýbali jeho pohledu a stranili se ho. Gavala se cítil opuštěn a osamocen, třebaže žil v paláci plném lidí. Cítil se bídne, ačkoli byl král. Pokoušel se na někoho promluvit, ale nikdo si ho nevšímal, nikdo mu neodpověděl.

Nejvyšší představitelé města svolali radu, na níž zaznělo: „Ach, běda, byli jsme poskvrnění dotykem divocha živícího se masem psů. Nic nás nemůže očistit nežli smrt. Připravíme velkou hranici, spálíme na ní svá pošpiněná těla a očistíme své duše.“

Jak řekli, tak udělali. Přichystali dřevo, postavili z něho obrovskou hranici a jeden po druhém se vrhli do ohně. Poté co se všichni představitelé města vzdali svých životů, zavládl ve městě chaos a nepořádek.

Král Gavala přemýšlel: „Běda, to všechno se stalo kvůli mně! Proč bych měl dál žít? Smrt se v takovém případě zdá vhodnější než život. Pro toho, kdo je druhými zneuctěn, je smrt lepší než život“

A tak i král Gavala ukončil svůj život v ohni. Jakmile oheň začal trávit jeho tělo, přišel k vědomí Gádhi, který byl stále ponořen do vody v řece a recitoval své modlitby.

V tuto chvíli nastal večer a všichni shromáždění se rozešli do svých domovů.